

Lacrimi de Toamnă

Flavius Laurian Duverna

Lacrimi de Toamnă

De ce în anotimpul Toamnă,
Frunzele verzi, îngălbenesc
Și jos pe pământ putrezesc?
De ce e frig, și înspre iarnă,
Din pomi veșmintele lipsesc?

Cum de natura își dezbracă
Culoarea verde, îmbietoare
Spre-a fi călcată în picioare?
De ce țurțuri de promoroacă
Îndoaie crengile-n mișcare?

Privind cu gândul la-nceput,
La-ntâiul om ce-a fost creat,
Din pom el când a mâncat -
Vedem c-atunci și-a pierdut
Veșmântul, căci n-a ascultat.

Ca și frunzele ce-au vestejit
Plutind încet, înspre pământ
La zbateri și suflări de vânt,
La fel, și pe Adam l-a părăsit
Lumina, ce i-a fost veșmânt.

El, n-a prevăzut ce va urma
După-a lui mare neascultare
În sfera cea-nconjurătoare,
Și că-un păcat poate curma
Viața cea sfântă,-nfloritoare.

Când și-n natură a ei mantie
A început să-ngălbenească
Și la pământ să prăbușească,
El s-a-ntrebat dorind să știe:
Ce va urma-n viața firească?

Și când frunze s-au desprins
Din trunchiul viu, s-a-nfiorat
Pentru al său mare păcat -
Și plânsul jalnic, l-a cuprins
Și-n duh mahnit s-a tulburat.

Când astfel ele-ncet pe rând
Se desfăceau, plutind în jos
Creând spectacolul miraculos,
În mintea sa creștea un gând:
Păcatu-i groaznic,... dureros!

Atunci, el începea să plângă
Jelind cu glasul-n bocet tare
Blestemu-i prin neascultare,
Voind durerea sa să-și stingă
Prin lacrimi sincere și-amare.

Și cum plângem pe cei dragi
În drumul lor către mormânt
Când sufletu-abia-ți mai tragi,
La fel plângea, și priviri vagi
Avea Adam, cu duhu-nfrânt.

El conștient de-acum deplin,
Gândea că fiind neascultător
De ordinul cel sfânt, divin,
Se vede-n lacrimi și-n suspin
Când frunzele-ofilite,... mor.

Văzând structura lor diformă,
Că totul se schimbă-n natură
El cugeta, că-aceeași formă,
Reprezentând altă platformă
Cuprinde-va și-orice făptură.

Până la urmă, aceeași soartă
A morții, îl va ajunge și pe el
Știind că Legea, ea nu iartă,
Căci acum blestemul poartă
Pentru-al său pas, de infidel.

Dar printre spini și pălămidă,
Și printre chinul prin sudoare
Aveau speranța-ntr-o hlamidă,
Ce-o așteptau, să îi cuprindă
Prin planul de Răscumpărare.

Astfel, în Sămânța ce-o veni
Nădăjduia-n lupta-n biruință
Când totu-n bine s-o sfârși,
Când capul crunt îl va zdrobi
Al șarpelui doar prin credință.

Sămânța Sfântă, Salvatoare,
Doar a privit-o peste veacuri
Și lacrimi multe-n revărsare,
Peste durerea lor cea mare
Au curs din cele două lacuri.

Căci ochii-n fiecare Toamnă
Erau noian, de lacrimi multe,
Un fapt greu să îl discearnă
Când cădeau să se aștearnă,
Pe pământ frunzele mărunte.

Privind prin prisma mântuirii
Blestemul l-au dus an de an,
Sperând că timpul întregirii
Cu ceasul mare,-al izbăvirii,
Nu-i prea departe de liman.

Și-au așteptat, în nerăbdare...
Și peste ani și peste vremuri
S-au consolat în vestea mare
A „Sămânței”, mântuitoare,
Prin izbăvirea cea din ceruri.

.....
Trecut-au secole de-a rândul
Și lacrimi încă Toamna curg,
Când cu putere bate vântul
Și frunzele-acopăr pământul,
Din zori de zi, până-n amurg.

Flavius Laurian Duverna